

kommer mig, at man ombord paa Handelsfløe i Almindelighed er lidt for tilbøielig til at holde Søfolkes Høje tilbage. Man gjør det tildeels for Søfolkenes egen Skyld, da de sædvanlig have et meget barnligt Sindelag og ikke altid tilstrækkelig tænke paa Fremtiden, hvorfor de ofte bruge de Penge, de have imellem Hænder, paa en ubesindig Maade, men det synes mig, at denne Omhu for voksne Mennesker, som i sig selv kan være ret god, ikke svarer til Tidsaanden. En anden Hensigt med at tilbageholde Højen er, at man vil hindre Folkene fra at rømme; men jeg troer dog ikke, at man kan være ganske berettiget dertil af den Grund. Ombord paa Krigsfløene, hvorfra Nømnigen ligesaa godt og mange Gange lettere kan finde Sted end fra Coffardifløene, hvor der er færre Folk, som lettere kunne oversees, faaer Mandstabet i Regelen sin Høje ubbetalt, naar det forlanger den, dog saaledes, at det altid har en Maanedes Løn til gode, og jeg troer, at den samme Bestemmelse uden Fare kunde indføres med Hensyn til Coffardifløene. — § 38 indeholder følgende Bestemmelse: „Findes Nogen af Mandstabet uduelig til den Tjeneste, hvortil han har ladet sig høre, kan Skipperen, naar hans Uduelighed bevises ved Skøn af de to bedste Mænd i Skibet osv.“ men dette Udtryk: „De to bedste Mænd i Skibet“ er meget svævende. Man pleier at kalde den, der efter Styrmanden forretter et Slags Underofficerstjeneste ombord, for „Bedstemand“, men Styrmanden kan ikke gaa ind under denne Kategori, medens det dog forekommer mig, at han her burde særlig komme i Betragtning. Dette er imidlertid en Bagatel. — Hvad angaaer de almindelige Bestemmelser, vil jeg henvise til § 43, hvori der staaer: „Reglerne for Mandstabs Forpleining fastsættes ved et af Indenrigsministeriet udstedt Reglement“, og denne Bestemmelse finder jeg fuldkommen rigtig. Lovgivningsmagten behøver ikke at blande sig i dette Forhold; den kan fuldkommen trygt overlade det til Ministeren, men paa den anden Side maa jeg rigtignok stille den bestemte Opfordring til den ærebe Indenrigsminister, at han, naar dette Lovudkast ophøjes til Lov, vil bære Omfarg for, at det Spisereglement, der nu eksiste-

rer for Søflø, bliver revideret. Den ærebe Minister har paa et andet Sted sagt, at han vilde gjøre det, dersom der stillebes en bestemt Opfordring til ham derom, og for det Første vil jeg nu gjøre dette, men dernæst skal jeg tillige henvise til, at der fra en Comitee, hvoraf jeg er Medlem, allerede for nogle Aar siden i en Skrivelse til Indenrigsministeren er stillet en saadan Opfordring. Jeg kunde ønske, at der her tillige blev sagt, at Skipperen er pligtig til at have visse Qvanta af visse Arter Medicamenter ombord, og at der optoges en Fortegnelse over, hvilke disse Medicamenter skulle være, samt at der tillige om muligt skulde have en Løgebog, helst den, der er forfattet af Overlæge Wilken Hornemann, hvilken jeg anseer for særdeles god. Med Hensyn til det første Afsnit har jeg heller ikke meget at bemærke. Der staaer i § 1: „Mandstabet skal vise Skipperen og øvrige Forefatte sømmelig Ærbødighed, modtage deres Befalinger med Opmærksomhed og ved bestedne Svar tilkjendegive, at Befalingerne ere forstaaede.“ Denne Sætning kan lide overmaate smukt, men den har ikke stor Indflydelse paa Søflø, og navnlig maa jeg formene, at det er aldeles overflødig, ja endog skadeligt, naar der staaer, at de ved bestedne Svar skulle tilkjendegive, at Befalingerne ere forstaaede. I Almindelighed ere de Befalinger, man giver til Underordnede ombord i Skibe, af den Bestaffenhed, at de slet ikke behøve noget Svar, og i de allerfleste Tilfælde vil man endog bede sig fritagen for at faae noget saadant. — Hvad angaaer det, der findes i § 3 om „Nøds-tilfælde“, mener jeg, at det, naar saadanne indtræffe ombord, kan være muligt, at der ikke følger nogen Straf derefter, og i saa Fald maa den Scene, der er forefalden, nedskrives i Logbogen paa sædvanlig Maade. — Det Afsnit, jeg har taget tilfids, og med Hensyn til hvilket jeg har mine væsentligste Indvenninger at gjøre, er det, der angaaer Søfolks Forseelser, hvorom jeg nu skal tillade mig nogle Bemærkninger. Søfolks Forseelser kunne straffes af Skipperen ombord, som man siger uden Lov og Dom; der er ingen Jury, ingen Dommere; Skipperen dicterer selv Straffene, og der er Ingen ombord, til hvem Sømanden